

Zeynep Serra Güneş

“Koca Yeşil Göz” öyküsü
8. sınıf öğrencisi
İzmir, Karabağlar Fevzi
Çakmak Ortaokulu

KOCA YEŞİL GÖZ

Yine geliyorlardı işte... Şakalaşmalar, gülüşmeler arasında gayet mutlu görünüyorlardı. Mini etekleri, topuz yapılmış saçları, suratlarına bulanmış gibi duran makyajları, bağırarcasına konuşmaları ve ellerindeki tonlarca alışveriş poşetleriyle epeyce dikkat çekiyorlardı. Onlara bakan birini daha gördüm. Özeniyor olmalıydı. Kendisinin hiç arkadaşı yokken o süslü kızların bu denli neşeli olması onu kızdıyordu belki de. Böylesine umutsuz vaka oldukları için onlara acıyor da olabilirdi. Önce kendisine, sonra kızlara baktı. Ama bunlara ayıracak vakti yoktu. Ailesini doyurmak için sokak sokak geziyordu her gün. Dilencilik yapmıyordu. İnsanların hoşlanmadığı küçük yaratıkları yakalıyordu. Bugün yine işbaşı yapacaktı. Gürültülü kız grubu uzaklaşana dek onları izledi. Sonra yürümeye başladı.

Ben de peşinden gitmeye karar verdim.

Yürürken topallıyordu. Vücutunda yaralar vardı. “Zavallıcık...” dedim kendi kendime. “Kim bilir bugüne kadar ne acılar çekti şu küçük bedeni.”

Bir süre daha yürüdük. Sonra bedeninin gerildiğini fark ettim. Bir şeyden korkmuş olmalıydı. Beni görmemesi için saklandım. Aniden koşmaya başladı ve gözden kayboldu. O gün onu bir daha görmedim.

Ertesi gün okula gitmek için yola çıktım. Ve işte, yine karşımda duruyordu. Bu sefer bana bakıyordu. İçimi okuyormuş gibi bir hali vardı. Dikkatle beni süzen kocaman yeşil gözlerinden biraz ürkssem de, yanına gittim ve selam verdim. Bu sefer bir yere gitmedi. Ben de bir taşın üzerine oturdum. Bir süre sessiz kaldık. Sonra ben anlatmaya başladım.

“Şurada gördüğün ev var ya, ben orada oturuyorum. On dört yaşındayım. Pek arkadaşım yok ama en azından sahil var. Genelde orada vakit geçiririm. Okuldakilerle sorunlarım var biraz. Nedenini sorma çünkü ben de pek bilmiyorum. Sadece... bana çok zıtlar. Ha bir de şeyi soracaktım...” Lafımı tamamlayamamıştım. Hiçbir yanıt vermeden uzaklaştı yine.

Okula vardığımda karşıma süslü kızlar grubu çıktı bu sefer. Okul eteklerini kıvrımış, tırnaklarına cila sürmüşlerdi. Kalem çekilmiş alaycı gözleriyle bana bakıyorlardı.

“Aa şuna bakın, tatlı eziğimizin çorabı mı kaçmış yoksa, ha ha ha!” dediklerini duydum. Yumruklarımı sıktım. Onlara derslerini vermeyi çok istiyordum. Artık bu kadar yeterdi.

Onlara döndüm ve şöyle dedim: “Akıl fukara olunca, fikir ukala olurmuş.”

Birden hepsi suspus oldu. Kızlardan biri sakız pat-

lattı. Ben de hızla oradan uzaklaşmaya koyuldum. Arkamdan birinin, “Bana baksana sen!” diye bağırdığını duymazdan geldim. Pek çok kişi onlarla takılmak, onların arasında olmak isterdi. Ama ben yapamazdım. Eğer arkadaşlarım böyle olacaksa, yalnız kalayım daha iyi...

Çıkış zili çalınca hepimiz derin bir oh çektik. Kitaplarımı çantama tıktırdım. Montumu giyip sınıftan çıktım.

Tam okulun kapısına gelmişim ki, bir el sırt çantamdan tutup beni hızla geri çekti. Uzun tırnaklı elleriyle yakama yapıştı.

“Bak kızım! Adam ol, tamam mı? Bize öyle şeyler diyemezsin. Aklını alırım senin. Arkan bile yok be, ne-yine güveniyosun ha?! Ayağını denk alacaksın duydun mu beni?!” Tükürükleri hızla suratıma yapışırken başka biri, “kankası” olduğunu tahmin ettiğim, sarışın olan çocuk, “Kızım sakın olsana ya. Hoca geliyo bırak!” dedi.

Kız hınçla yakamı bıraktı, saçlarını savurup gitti. Ben de üstümü başımı düzelttim. Burnumdan soluyarak eve gitmek üzere okuldan çıktım.

Yolda karşıma yine o çıktı. Temkinli bir şekilde yanıma yaklaştı.

“Yine ne var?! İşin yok mu senin?! Bir şey diyecek-sen acele et, yoksa defol!” diye bağırdım. Bir de ittir-dim. Sendeledi. Gözleri büyüdü. Bir süre baktı, sonra çekip gitti. Sinirime hâkim olamamıştım işte. Ne istemiş-tim ki zavalılıktan! “Yarın gönlünü alırım,” dedim ve yürümeye devam ettim.

Ama ertesi gün onu hiçbir yerde bulamadım. Ertesi hafta da bulamadım. Hiçbir yerde yoktu. Hayırdır in-şallah...

Yine bir okul günü, caddede dükkânların önünden yürüyordum. Biri ufak tefek, diğeri daha irice iki adam konuşuyorlardı. Onların da yanından geçtim.

Duyduğum iki kelime vardı: “Pestil oldu zavalılık.”

Birden durdum. Adamların yanına yürüdüm. “Hayırdır bey amca, ne oldu?”

Adam bana baktı. Öyle pat diye sorunca şaşırmış olmalıydı. “Bir şey yok kızım. Kaza oldu da şurada.”

Parmağıyla işaret ettiği yere baktım. Yerde o yatıyordu. Kimse de dönüp bakmıyordu. Trafığı dinlemeden koşuverdim yanına. Sinirli şoförlerin kornaları arasında eğildim. Küçük bedeni kanlar içindeydi. Gözüm-den bir damla yaş süzüldü. Sırt çantam vicdan azabıyla daha da ağırlaşmıştı sanki...

Amcalardan yardım etmelerini istedim. Kaldırdık yerden zavalılığını. Gömüldükten sonra ailesini aramaya gittim. Kuytu bir köşede buldum onları. Annelerini çağırıyorlardı. Dört tane kedicik, acıyla miyavlıyordu. Aldım, eve götürdüm hepsini. Bir güzel temizleyip besledim. Artık onlara ben bakmalıydım. Yeni ailelerini bulmuşlardı. Eminim, fedakâr annelerini çok özliyorlardı.

Kim bilir, belki hâlâ koca yeşil gözlerini açmış, bizi izliyordur... ■